

игра сърцето ѝ. Като птичка пръхкаше въ запъхтѣнитѣ ѝ гърди. Ледовити тръпки я облазиха. Тя стоеше като вкамененa. Искаше да се обърне и възкачи отново по стълбата, но не можеше. Очитѣ ѝ гледаха, все гледаха нѣщо страшно — не можеше да ги отдръпне, или да ги затвори. Нейнитѣ клепащи станали дървени. Котка провлѣчено измяука въ сесидитѣ. Гласътъ ѝ проеча, понесе се надалеко и замръ нѣкжде задъ рида. Малко черно кученце като стрела излетѣ изъ храсталака въ градината, спрѣ се за мигъ срещу тета, пролая, па се спусна и зе да се мотае въ краката ѝ. Неизразимъ ужасъ я обзе. Тя се опита да го изрита и пропжди, но не можеше да се мръдне. Гласътъ ѝ сподавенъ въ гърлото ѝ, устата ѝ като скована. Нѣма онѣмѣла, тя се изостави. Чакаше края самъ да дойде. Изчезна кучето. Ето зададе се високо въ небето откъмъ гробищата бѣло облаче. Движеше се нагоре-надолу, играеше като живо и доближаваше. То се бързо оформяваше — глава, ржце, крака. Усмивка, погледъ, движения познати. Бѣли дрехи! Чудо! — Сестра ѝ Гюргя отдавна умрѣла на нейна възраст. Не, това не може да бжде. Все пакъ тета Гюргя е застанала срещу нея. Гледа я въ безмълвие. Изъ тетинитѣ Марини гърди сърцето ще изхвъркне.

— Не бой се, сестро, — промълви тета Гюргя: — ида да ти обадя да се приготвишъ . . . Измоли отъ Бога примирение и търпѣние . . . Не е лошо при мене . . .

У ранни зори баба намѣрила тета Мара сгушена при стълбата, ни жива ни умрѣла. Дигнала я и я повела на горе едва-едва.

Слънцето се бѣше възкачило две педи на изтокъ, Когато станахъ и азъ. Нѣщо ми тежеше. Сърдитъ безъ причина, намусенъ, потърсихъ тета. Тя лежеше. Люта треска я разлюляла. Лицето ѝ потъмнѣло, очитѣ ѝ мжтни. Погледа ѝ непрекъснато се мѣстѣше — никжде не можеше да застои. Гърдитѣ ѝ високо се дигаха и слагаха. Тежки стонове се нижеха единъ следъ другъ. Баба и мама се суетѣха край нея. Налагаха ѝ на челото кърпи, натопени въ оцетъ. Тета